

Žaloba podaná dne 30. srpna 2004 Komisí Evropských společenství proti Italské republice

(Věc C-371/04)

(2004/C 273/28)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 30. srpna 2004 žaloba směřující proti Italské republice podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou Gérardem Rozetem a Antoniem Aresuem, jako zmocněnci.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

— určil, že Italská republika tím, že nezohlednila profesní zkušenosti a odsloužená léta nabytá v jiném členském státě pracovníkem zaměstnaným v italské státní službě, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 10 a 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství⁽¹⁾;

— uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Služby Komise obdržely stížnosti, podle kterých příslušné italské orgány odmítly zohlednit pro účely stanovení relevantních profesních schopností profesní zkušenosti nebo odsloužená léta, které stěžovatelé nabyli v jiném členském státě.

Ve světle judikatury Soudního dvora má Komise za to, že zásada rovného zacházení s pracovníky Společenství vyjádřená v článku 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1612/68 musí být vykládána v tom smyslu, že předchozí doby srovnatelného zaměstnání odpracované zaměstnanci Společenství ve veřejném sektoru jiného členského státu musejí být zohledněny italskou správou pro účely stanovení relevantních profesních schopností, jako by se jednalo o zkušenost získanou v italském systému.

Komise má tudíž za to, že Italská republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1612/68.

Komise mimoto podotýká, že skutečnost, že italské orgány v rozporu s povinností spolupráce stanovenou v článku 10 ES neodpověděly na její žádosti o informace, ztížila plnění úlohy Komise vyplývající ze Smlouvy.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 257, 19.10.1968, s. 2.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) ze dne 12. července 2004 ve věci The Queen k žalobě Yvonne Watts proti 1) Bedford Primary Care Trust a 2) Secretary of State for Health.

(Věc C-372/04)

(2004/C 273/29)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), Spojené království Velké Británie a Severního Irska, ze dne 12. července 2004 ve věci The Queen k žalobě Yvonne Watts proti 1) Bedford Primary Care Trust a 2) Secretary of State for Health, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 27. srpna 2004, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

Otázka 1

S ohledem na povahu NHS a jeho postavení ve vnitrostátních právních předpisech, musí být článek 49 ES, ve světle rozsudků Geraets Smits, Muller-Faure a Inizan vykládán tak, že v zásadě osoby s obvyklým bydlištěm ve Spojeném království mají podle evropského práva nárok na nemocniční léčbu v jiných členských státech na náklady United Kingdom National Health Service (dále jen „NHS“).

Zejména ke správnému výkladu článku 49 ES:

- a) Je rozdíl mezi národním zdravotním systémem financovaným státem, jakým je NHS, a pojišťovacími fondy, jako je holandský systém ZFW, zejména s ohledem na skutečnost, že NHS nemá žádný fond, ze kterého musí být prováděny platby?
- b) Má NHS povinnost schválit a uhradit takovou léčbu v jiném členském státě bez ohledu na to, že není povinna schválit a uhradit takovou léčbu provedenou soukromě poskytovatelem služeb ze Spojeného království?
- c) Je relevantní, zda si pacient zajistí léčbu nezávisle na příslušném útvaru NHS a bez předchozího schválení nebo oznámení?

Otázka 2

Je při odpovědi na otázku 1 důležité, zda je samotná nemocniční léčba poskytnutá útvary NHS poskytováním služeb ve smyslu článku 49 ES?

V případě kladné odpovědi, a za okolností uvedených výše v popisu skutečností, musejí být články 48, 49 a 50 ES vykládány tak, že v zásadě:

- 1) poskytování nemocniční léčby útvary NHS je poskytováním služeb podle článku 49 ES;
- 2) přijetím nemocniční léčby v rámci NHS jako takového pacient vykonává své právo na volný příjem služeb ve smyslu článku 49 ES; a
- 3) útvary NHS poskytující nemocniční léčbu jsou poskytovateli služeb ve smyslu článků 48 a 50 ES?

Otázka 3

Pokud se článek 49 ES vztahuje na NHS, může se NHS anebo ministr k tomu, aby objektivně zdůvodnil odmítnutí předchozího schválení nemocniční léčby v jiném členském státě, oprávněně říci:

- a) skutečnost, že toto schválení by vážným způsobem narušilo systém NHS, kterým NHS spravuje prostřednictvím čekacích listin zdravotnické zájmy;
- b) skutečnost, že schválení by upřednostnilo pacienty s méně naléhavou potřebou lékařského zákroku před pacientem s naléhavější potřebou lékařského zákroku;
- c) skutečnost, že schválení by způsobilo přesun prostředků za účelem zaplacení méně naléhavé léčby pro ty, kteří jsou ochotni cestovat do zahraničí, na úkor těch, kteří nechtějí anebo nemohou do zahraničí cestovat, nebo zvýšení nákladů vynaložených útvary NHS;
- d) skutečnost, že schválení může vyžadovat, aby Spojené království poskytlo další prostředky do rozpočtu NHS anebo může omezit rozsah léčby dostupné v rámci NHS;
- e) srovnatelné náklady na léčbu a vedlejší výdaje s ní související v jiných členských státech?

Otázka 4

Při posouzení, zda je léčba dostupná bez zbytečného odkladu pro účely článku 49 ES, v jakém rozsahu je nezbytné anebo přípustné vzít v úvahu zejména následující kritéria:

- a) čekací doby;
- b) klinická přednost léčby určená příslušným útvarem NHS;
- c) organizace poskytování nemocniční péče v souladu s prioritami směřujícími k nejlepšímu účinku při omezených zdrojích;
- d) skutečnost, že léčba v rámci NHS je poskytována zdarma v místě jejího poskytování;

- e) individuální zdravotní stav pacienta, předchozí a pravděpodobný vývoj nemoci, kvůli které pacient požaduje léčbu?

Otázka 5

Ke správnému výkladu čl. 22 odst. 1 písm. c) nařízení 1408/71⁽¹⁾ a především slov „ve lhůtě obvykle nezbytné pro získání předmětné léčby“:

- a) Jsou použitelná kritéria shodná s těmi, která se použijí pro řešení otázek zbytečného odkladu pro účely článku 49 ES;
- b) Pokud tomu tak není, v jakém rozsahu je nezbytné nebo přípustné zohlednit faktory uvedené v otázce 4?

Otázka 6

Za podmínek, kdy je členský stát povinen podle práva EU za osoby s obvyklým bydlištěm v tomto členském státě uhradit nemocniční léčbu v jiných členských státech, vypočítávají se náklady na tuto léčbu podle článku 22 nařízení 1408/71 s odkazem na právní předpisy členského státu, ve kterém je léčba poskytnuta, anebo dle článku 49 ES s odkazem na právní předpisy členského státu bydliště?

V každém případě:

- a) Jaký je přesný rozsah závazku zaplatit nebo nahradit náklady, zejména tehdy, jako v případě Spojeného království, kdy je nemocniční léčba poskytována pacientům v místě jejího poskytování zdarma, a neexistuje vnitrostátní sazebník pro náhradu nákladů léčby pacientům?
- b) Je závazek omezen pouze na skutečné náklady na poskytování stejné nebo rovnocenné léčby v prvním členském státě?
- c) Obsahuje tento závazek rovněž povinnost pokrytí cestovních nákladů a nákladů na ubytování?

Otázka 7

Je potřeba článek 49 ES a článek 22 nařízení 1408/71 vykládat tak, že ukládají členskému státu povinnost hradit nemocniční léčbu v jiných členských státech bez ohledu na rozpočtová omezení, a pokud ano, jsou tyto požadavky slučitelné s odpovědností členského státu za organizaci zdravotnictví a poskytování zdravotní péče, jak jsou uvedeny v čl. 152 odst. 5 ES?

⁽¹⁾ Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a na jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství.